

[Jes Lunde]

Der er mange gode og fornuftige forslag på anlægssiden, som vi kan støtte, og vi vil da også støtte forslaget på DSB-området om at fremrykke nogle investeringer, elektrificere strækningen Odense-Padborg osv. Men vi synes, det er lidt ærgerligt, at alle disse nyinvesteringer i den kollektive trafik skal finansieres af DSB selv. De må jo finansieres ved, at man udskyder andre projekter eller bruger af DSB's opsparede midler til anlægsaktiviteter, så der bliver altså ikke tale om nogen ekstraordinær styrkelse af den kollektive trafik, sådan som man godt kunne have ønsket sig, både når vi ser på miljøsituationen og på behovet for at skaffe nye arbejdspladser. Vi var jo ret enige i forhandlingerne om, at man kunne skabe nogle flere arbejdspladser ved at fremrykke nogle investeringer, og så er det jo lidt af et skår i glæden, at nogle af de investeringsprojekter, der bliver fremrykket, kun kan finansieres ved, at man udskyder andre. Så bliver nettoeffekten jo ikke den samme.

Noget af det, der optog megen plads under hele forhandlingsforløbet, var, hvordan man skulle overholde det udgiftspolitiske måltal, og jeg kan da bekræfte, som hr. Svend Heiselberg var inde på i en kort bemærkning for lidt siden, at da SF blev konfronteret med det udgiftspolitiske måltal og blev spurgt, om vi nu også kunne overholde det, fordi det var en betingelse for, at man blev siddende ved bordet, svarede jeg, at det syntes jeg ikke var noget problem. Og det er det jo heller ikke, det kan vi jo også se på den måde, man har indgået det endelige forlig på. Det er ikke det udgiftspolitiske måltal, der endte med at være et problem, for der har været udvist en meget stor vilje fra finansministerens side til kreativitet på området. Når man kan trække Hypotekbankens reserver ind i møllen for at få det hele til at gå op, når man kan lave store, luftige konti på i alt 2,4 mia. kr. til omlægning af statslige aktiver for at få det hele til at gå op, er der jo ingen problemer med et sådant måltal, og det tror jeg såmænd heller ikke der vil blive næste gang, vi skal forhandle finanslov.

Jeg vil dog godt lige anholde de statslige omlægninger på 2,4 mia. kr. Noget af det er sikkert ren luft, og det er der jo så ingen grund til at spille krudt på, men jeg frygter, at man har båndlagt andre dele til at foretage nogle privatiseringer, uden at vi konkret ved, hvad

det er, man snakker om. SF er sådan set meget fordomsfri på det område. Hvis man i øjeblikket har nogle ting under den statslige paraply, som ikke behøver at være der, men som lige så godt kan løses i den private sektor, så lad os da kigge på det. Vi er såmænd meget villige til det, hvis det drejer sig om områder, hvor der ikke er særlige lighedsmæssige eller sikkerhedsmæssige grunde til, at tingene skal foregå i det offentlige. Hvis vi er uden for undervisnings-, social- og lignende områder, hvis vi er helt derude, hvor det er en detailydelse, som kunne klares som en underleverance til den offentlige sektor, er vi helt klar til at se på, om det kan løses billigere i den private sektor.

Men på forhånd at binde sig til, at der skal ske noget i milliardklassen på et sådant område, synes vi er useriøst. Det må hele tiden være konkrete analyser, der skal afgøre det, ikke overordnede ideologiske synspunkter. Og vi kan se, at regeringen er kommet igennem med denne ideologiske markering på dette område af forliget, og det beklager vi.

SF's egne ændringsforslag viser jo, hvordan et forlig i stedet for kunne have set ud, hvordan man kunne have lavet et forlig, der nedbragte arbejdsløsheden med 50.000 i 1992 og ikke kun sølle 10.000, som er det, vi i bedste fald kan sige at forliget indebærer.

Jeg kan se på de økonomiske oversigter, vi lige har fået fra både Økonomiministeriet og Finansministeriet, at man i det hele taget kan diskutere, om der bliver nogen effekt af det. I alt fald går det igen i begge redegørelser, at man regner med, at ledighedsniveauet i 1992 i gennemsnit vil være på 295.000 arbejdsløse, altså præcis det samme tal som i 1991. Man kan så diskutere, om der er en bevægelse opad eller nedad i løbet af året, og på den måde kan man gemme mindre effekter, men tilbage står det trøstesløse jo i hvert fald, at det er minimalt, hvad der gøres for at reducere arbejdsløsheden i kraft af det forlig, der er indgået. Vi synes, det er beskæmmende, at det ender sådan.

Overordnet er vores forslag skruet sammen på den måde, at de både giver denne beskæftigelseseffekt, gavner betalingsbalancen og gavner statsfinanserne. Grunden til, at vi ikke har kunnet komme igennem med dem, har altså udelukkende været, at regeringen vælger at lade ideologiske forhold være helt afgørende: